

tie van hun creatieve aspiraties in de weg staan. En daarvoor is ook een continue structuur noodzakelijk.

Wellens: Walpurgis is gelijktijdig met produkties bezig die zich in verschillende stadia van ontwikkeling bevinden. Zopas is de verfilming van *Antigone* op televisie uitgezonden, er is de tournee van *De Oplosbare Vis* en ondertussen wordt *Robinson* al voorbereid, dat pas in september 1995 in première gaat. Het is pas als je een gestructureerd gezelschap bent, dat zo'n simultane aanpak mogelijk is.

Etcetera: Door het decreet worden jullie ook verplicht tot bepaalde uitgaven die op zichzelf niets met creatie te maken hebben. Jullie zijn bijvoorbeeld verplicht een directeur te bekostigen. Beschouwen jullie dat niet als nodeloze ballast?

Bruneel: De continuïteit die wij als zo noodzakelijk ervaren, drukt zich ook uit in mensen. En dat zij een loon ontvangen, lijkt mij niet meer dan normaal. Alleen moet je wel voldoende middelen hebben om aan de vereisten te voldoen die de overheid aan een erkend gezelschap oplegt. Daar hangt een prijskaart aan vast. De verplichtingen moeten aan beide kanten nageleefd worden; de appreciatie voor het werk van de muziektheaters wordt momenteel alleen verbaal uitgedrukt, en niet in subsidies.

Van Goethem: Als wij voldoende financiële middelen hebben, zullen wij graag aan die verplichtingen voldoen.

Maar we staan vaak voor de keuze: zullen we aan de vereisten van het decreet voldoen en niets meer overhouden om te produceren? Of moeten we het geld besteden aan de produktie, met het gevaar dat we gepakt worden omdat we formele verplichtingen niet nakomen. We hebben nog nooit een officieel antwoord gekregen op de vraag of men – gezien de precare financiële toestand waarin we verkeren – het noodgedwongen niet naleven van alle verplichtingen die verbonden zijn aan het statuut van structureel gezelschap, door de vingers zal zien. In principe kunnen we daar op elk moment voor bestraft worden. Ik werk nog altijd tegen vrijstelling van stempelcontrole en dat kan, gezien de implicaties voor het privéleven, niet blijven duren. We willen als gezelschap graag beantwoorden aan strenge voorwaarden, zowel op artistiek als op administratief vlak, maar dat moet ons ook mogelijk gemaakt worden.

Guy Coolen: Omdat er zo weinig geld is, moet er veel beroep gedaan worden op onder-gehonoreerd of vrijwillig werk. Dit schept soms vervelende situaties. Omdat bij ons één persoon de eindverantwoordelijkheid krijgt over alles, lijkt het fair dat hij daar ook volledig voor betaald wordt. Een jaarloon, hoe minimaal ook, blijft natuurlijk een grote hap uit het budget.

Etcetera: Jullie formuleren naar het beleid toe uitdrukkelijk de eis om een minimum-subsidi-

die van zes miljoen. Dat bedrag is het minimum wat een erkend gezelschap in het teksttheater krijgt. Is die zes miljoen symbolisch, of betekent zij de oplossing van jullie financiële problemen?

Bruneel: Die zes miljoen is natuurlijk gedeeltelijk principieel. Wij willen op gelijke voet met het teksttheater behandeld worden. Bovendien is dat bedrag in het teksttheater niet zomaar geformuleerd. Het zorgt voor een minimale omkadering van twee personen in vast dienstverband, voor een eenvoudige vorm van infrastructuur en voor de mogelijkheid een produktie op te starten. Het betekent niets meer of niets minder dan een ernstige kans om een volwaardig artistiek produkt op poten te zetten. Maar als ik nu zou weten dat ik binnen zes jaar nóg met zes miljoen zou werken, dan hoeft het voor mij niet meer. Dat is een perspectief waarmee noch artiesten noch ander personeel bij Het muziek Lod kunnen leven; je kan niet blijven vragen dat mensen full-time werken tegen part-time-betaling. Die zes miljoen is maar een tussenstap, een signaal van de overheid dat zij muziektheater een redelijke kans wil geven. Het is ook in zekere zin een verzekering tegen de risico's inherent aan de artistieke creatie. Men moet zich een mislukking binnen een artistiek groeiproces kunnen permitteren.

Het is ook zeer spijtig dat het operafestival in Antwerpen niet doorgaat. Het was een belangrijke co-producent. Te vrezzen valt dat met de tweede editie het hele idee begraven wordt. Het feit dat het verdwijnen van het operafestival zulke belangrijke implicaties heeft voor de muziektheatergezelschappen, toont aan hoe precair hun situatie is. Als we sterk genoeg zouden staan, zouden we dat festival niet nodig hebben, tenzij als een soort uitstalraam dat toont wat er leeft in het muziektheater in Vlaanderen.

Coolen: Transparant houdt zich vooral bezig met het brengen van kameropera. Dat impliceert dat er meestal een orkest van 15 à 20 mensen nodig is, en dan nog een vijftal zangers. Een theatergezelschap krijgt minstens 6 miljoen. In 1994 kregen wij drie miljoen. Voor een produktie als *Flavio* van Händel is zes miljoen eigenlijk al te weinig. Wij doen het met vier miljoen, waarvan een groot deel van andere instanties dan de overheid komt. Co-produkties lijken dan een uitweg, maar er moet toch altijd een minimum zijn alvorens je een samenwerking met een ander

De zeven hoofdzonden, Het muziek Lod / Corneel Maria Ryckeboer

